

[Evald Christensen.]

ske kort sige: at få arbejdet, tjenesten, gjort så godt som muligt er både en menneskelig og en kristelig pligt.

At præster og menighedsarbejdere skal færdes stiltfærdigt på vore sygehuse, at de ikke skal drive pågående omvendelsesarbejde, at lægerne ikke må forstyrres i deres arbejde, siger sig selv. Der skulle jo her være det bedste samarbejde, og kunne dette ske, ville det måske også være en hjælp til, at lægens arbejde bedre kunne lykkes.

Men først og fremmest: kirken skal her stiltfærdigt kun være til tjeneste. Kirkens Herre har ikke lært os andet på dette område.

Må jeg iøvrigt her komme med en bemærkning for ikke at blive misforstået: jeg ved selvfølgelig, at der er gjort — og stadig bliver gjort — meget trofast arbejde på dette område. Jeg har selv været med i det i mange år, og jeg kan vel godt sige, at det er særlig, fordi jeg kender det på denne måde, fra selvsyn og fra selvvirke, at jeg har syntes, jeg måtte fremsætte tanken om en bedring i dette arbejde.

Jeg synes altså i det store og hele, der skal gøres noget mere; det skal, om muligt, gøres bedre og i alle tilfælde så godt, som vi nu kan få det lagt tilrette.

Videre må jeg også føje til, at det, jeg bærer frem om denne sag, er ikke noget nyt, noget, der ikke er talt om andetstedsfra; der er rørt ved det før.

Jeg kan gentage, hvad jeg nævnte i min tale fra denne talerstol i 1948, at allerede i 1941 rejste biskop Fuglsang-Damgaard spørgsmålet til eftertanke, og i 1945 blev der fra en privat komité udsendt et rundspørge til alle landets overlæger og afdelingssygeplejersker m. fl. Der kom svar fra 132 overlæger, 292 sygeplejersker og fra 140 præster, der som så mange andre af folkekirkens præster gjorde tjeneste på sygehuse. Svarene gav for det overvejende antals vedkommende udtryk for, at en løsning af det spørgsmål, jeg i dag i min tale har lagt frem for det høje ting, er stærkt påkrævet.

Det ville vel også være på sin plads, at der blev sagt et par ord om, hvordan denne sag er faren i de andre nordiske lande. Herom kan jeg sige følgende. Allerede i 1947 kom spørgsmålet frem til forhandling både i den finske og i den svenske rigsdag. Indtil i dag har resultatet i Sverige været, at spørgsmålet er blevet behandlet i rigsdagen, der er blevet nedsat et udvalg, som afgav en betænkning, og denne betænkning er nu sendt ud over hele Sverige til de steder,

hvor man særlig skal tage sig af dette spørgsmål og har interesse for det. I Finland er det omtrent som her. Spørgsmålet er kommet frem for rigsdagen, men såvidt jeg har forstået, er der ingenting gjort ved det. I Norge er sagen fremmet stærkt ad privat vej, særlig fra kirkens side. I Norge er det f. eks. sådan, at når en præst kaldes til et embede, kan biskoppen pålægge ham den pligt at tage sig af et bestemt sygehus, som bliver hans særlige område i så henseende; det vil altså sige, at i Norge er præsterne ikke anderledes stillet, end vi er, for vi tager os jo også, såvidt vi kan, af sygehuse; det er bare for lidt, vi kan, fordi vi har så meget andet at bestille.

Jeg kan også i korthed nævne, at med hensyn til adskillige institutioner i vort land er denne sag bragt i orden på tilfredsstillende måde. Det gælder både diakonistiftelserne, rigshospitalet, flere af vore største fængsler og flere af vore stiftelser; men der er langt igen.

Må jeg så til slut sige, at skønt man nu på flere måder og ad flere veje har forsøgt at fremme denne sag, synes det ikke at have haft noget virkeligt fremskridt til følge. Derfor vil jeg gerne så indtrængende, jeg kan, henstille til den højtærede kirkeminister og — i det omfang, hvori det angår disse ministre — også til den højtærede justitsminister og den højtærede socialminister at tænke alvorligt over, hvad jeg her har bragt frem. Også den høje rigsdag vil jeg anmode om velvillig modtagelse af disse tanker angående vore syge. Jeg ved, at der i den høje rigsdag er stor velvilje, når det gælder om at hjælpe vore gamle og vore invalider, så de kan leve et menneskeliv, de kan være tjent med. Og mon ikke også de mennesker, jeg i dag særlig har talt om: vore syge, dem, der må opholde sig i vore fængsler og på vore stiftelser og andre steder, må få lov til at mærke denne høje rigsdags velvilje? Det håber jeg meget. Da den høje rigsdag jo ellers tager sig af vor kirke, så jeg synes, den kan være tjent med det, mon den så ikke kunne udstrække sin omsorg til også på dette område at nå det bedst mulige?

Det er muligt, at et ministerielt udvalg eller en mindre kommission burde nedsættes for senere at stille forslag om en ordning, som kunne fremlægges til behandling i det høje ting. Jeg ved jo også, at der er et læge- og præstesamråd i gang dette spørgsmål angående, og jeg ved, der er flere samarbejdsudvalg i gang ud over landet. Med alt dette i tankerne har jeg virkelig håb om, at der skal komme noget ud af det, jeg her i det høje ting nu for anden gang har båret frem